

Bon dia, senyor Pla

Quan digui bon dia, i li contestin bon dia, és al seu país" (Josep Pla).

Nosaltres, valencians i valencianes, adictes laics a l'obra i la figura de Josep Pla, decidim ser agraïts. Agraïts amb l'home, l'escriptor, que ens va seduir i modelar amb la prosa catalana contemporània més consistent, fluïda, útil i suggestiva. Agraïts amb l'home, l'escriptor que ens va ensenyar a mirar amb uns altres ulls –menys emboirats, més càlids, més precisos– la nostra terra, la nostra gent, que ens va ajudar a preservar la memòria dels embats del (mal) temps. Agraïts per la lliçó de fidelitat creativa a una llengua que, després d'ell, sabem més pròxima i dúctil, plèrica de possibilitats i futur. Agraïts amb l'escriptor que va incorporar magistralment a la nostra literatura tot un seguit de gèneres (diaris memorialístics, retrats, llibres de viatge, periodisme literari, assagisme interpretatiu, localisme universal, coses vistes) sense els quals una cultura literària queda indefectiblement mutilada i encollida. Agraïts per l'exemple de passió desbordada en l'exercici d'un ofici, amarg per a ell, fecund per a tot un poble.

Des d'aquest agraïment incondicional decidim agrupar-nos i convocar a agrupar-s'hi tots els planians que arreu vulguen col·laborar amb nosaltres en la que creïem una tasca civilitzadora: reivindicar, estudiar i divulgar per tot el nostre entramat cívico-educatiu, per totes les minories culturitzades d'Europa, l'obra i la figura del més gran, més nacional, dels nostres escriptors.

Per a posar en marxa aquesta societat planiana, hem fet sort, ens ha tocat la propina –de la qual tant parlava el senyor Pla: El C.E.I.C. Alfons el Vell de Gandia ens acollirà, si més no, per una bona temporada. Amb l'esforç i la solidaritat dels més actius, dels més agraïts dels planians: Pla per als Països Catalans, Pla per a Europa.

Bon dia i passe-ho bé, senyor Pla.

Nota: Per a qualsevol adhesió o informació dirigiu-vos al C.E.I.C. Alfons el Vell. Biblioteca Central. Telèfon: 96/2876551. Fax: 96/2875286. Adreça: Plaça del Rei En Jaume s/n. Codi postal: 46007-Gandia. Volem constituir formalment la societat el 6 de març de 1993, vespra de l'aniversari del naixement de Pla, a Gandia (la Safor).

Adhesions al manifest de Josep Pla

Miquel Alberola (*periodista, València*)

Patricia Alberola (*periodista, Alacant*)

Vicent Belda (*universitari, Banyeres de Mariola*)

Vicent Berenguer (*escriptor, Banyeres de Mariola*)

Jordi Botella (*director del Centre Cultural d'Alcoi*)

Jesús Dídac Castano (*universitari, Elx*)

Maite Coves (*catedràtica d'institut, Elx*)

Martí Domínguez (*entomòleg, València*)

Manuel Farizo (*metge, Alcoi*)

Ferran García-Oliver (*escriptor i professor universitari, Gandia*)

Albert Hauf (*Universitat de València*)

Vicent Llorens (*geògraf, Tavernes*)

Ferranda Martí (*periodista, València*)

Vicent Martí (*llicenciat en Ciències Polítiques, Altea*)

Lluís Messeguer (*professor universitari, Castelló de la Plana*)

Alfred Mondria (*professor universitari, Castelló de la Plana*)

Joan M. Monjo (*escriptor, Gandia*)

Esther Montesinos (*licenciada en filologia Catalana, Elx*)

Ignasi Mora (*periodista, Gandia*)

Joaquim Muñoz (*advocat, Bellreguard*)

Nèstor Novell (*economista, Gandia*)

Josep Piera (*escriptor, Gandia*)

Rafael Poveda (*empresari, Monòver*)

Lluís Romero (*programador cultural, Gandia*)

Biel Sansano (*professor universitari, Elx*)

Paca Sevilla (*professora d'institut, Altea*)

Enric Sòria (*escriptor, Oliva*)

Creu Trujillo (*professora, d'institut, Altea*)

Robert Usach (*professor d'institut, Casinos*)

Miquel Zaragoza (*empresari, Altea*)

La política exterior de Clinton

No es poden guanyar unes eleccions jugant en un camp on l'adversari és amo.

Clinton ho sap i ha evitat d'enfrontar-se amb Bush en política exterior. L'opinió pública dels EUA està descontenta de la situació econòmica del país, però no té queixes importants pel que fa a l'actuació del president Bush a escala internacional.

No obstant això, els demòcrates han copsat que, en conflictes com el dels Balcans o les relacions amb Xina, l'opinió pública està insatisfeta, i a vegades perplexa, pel que l'administració Bush fa o deixa de fer. Molts votants es demanen per què en alguns casos —com ara Panamà, Grenada o Kuwait— l'administració va ser capaç d'intervenir-hi i per què ara no ho fa.

Clinton ha destriat esquerdes en la política exterior i les ha denunciades segons una línia de duresa, encara que matisada.

La Xina és un bon exemple per a analitzar com canviaria la política exterior, si els demòcrates guanyessin. Clinton acusa Bush de ser indulgent envers els dirigents que van esclafar la revolta de Tiannanmen i proposa de gravar productes fabricats o exportats per companyies estatals xineses, si el govern no respecta els drets humans.

Els demòcrates afirmen que les indústries privades xineses no es veurien afectades per les sancions, però els republicans i els comerciants nord-americans asseguren que seria exageradament costós de discriminar els productes fets amb participació d'empreses estatals. A més, estimen que seria impracticable, perquè sovint les companyies privades treballen amb empreses estatals.

Pel que fa a Bòsnia-Hercegovina, Clinton és més partidari que no Bush d'utilitzar la força per assegurar la tramesa d'ajuda humanitària a Sarajevo. Ara bé, és contrari a comprometre-hi tropes d'infanteria. Clinton ha suggerit que s'estudii la possibilitat d'aixecar l'embargament d'armes en el cas dels bosnians, però no ha arribat a proposar que s'aixequi efectivament.

En un debat recent al Capitoli, un congressista demòcrata —Tom Lantos— suggeria que Bush hauria d'haver "amenaçat de forma creïble amb l'ús de la força" els serbis

per aturar la tragèdia dels Balcans, però sense arribar a utilitzar-la. El sots-secretari del departament d'Estat per a Europa va respondre que no "hi ha manera d'amenaçar de forma creïble amb l'ús de la força, si un no està disposat a fer-ne ús". El demòcrata, per un moment, va callar.

Sempre que han pogut, els demòcrates han portat la crítica a la política exterior del president Bush al terreny de l'economia interna, per petita que fos la diferència. Per exemple, en la reducció de tropes a l'estranger.

Entre els dos candidats, hi ha més acords que no discrepàncies. Bush sempre ha parlat d'assegurar i enfortir el paper dels EUA com a única superpotència mundial i el demòcrata no s'ha quedat enrere.

Clinton, en el primer dels debats presidencials, va deixar clar que per ell "el món és encara un lloc perillós i insegur" i que els EUA han de continuar essent "la nació més forta del món". Pocs republicans es trobrien que no hi estiguessin d'acord.

Queda per comptar el factor humà. La política exterior de Clinton estaria condicionada per l'economia interna del país, però també, en gran mesura, per qui la dirigís. Dues persones, tret de Clinton, hi tindran molt a dir. L'una és el futur secretari d'Estat. L'altre és Albert Gore, el vice-president, a qui Clinton ha promès tasques importants en matèria de seguretat nacional, cosa que significa sovint política internacional.

Gore, que és senador i considerat normalment a l'esquerra de Clinton, podria donar un to nou a la política exterior dels EUA. Però, si algú pensa que fets com la invasió de Panamà o la guerra del Golf costarien més de repetir amb els demòcrates, val més que recordi un parell de coses. Primera, als EUA qui mana és el president. I segona, Clinton no ha ofert cap alternativa a la política exterior republicana i les seves crítiques han estat dures només en els matisos.

Xavier Giró
Periodista